

OPGANG

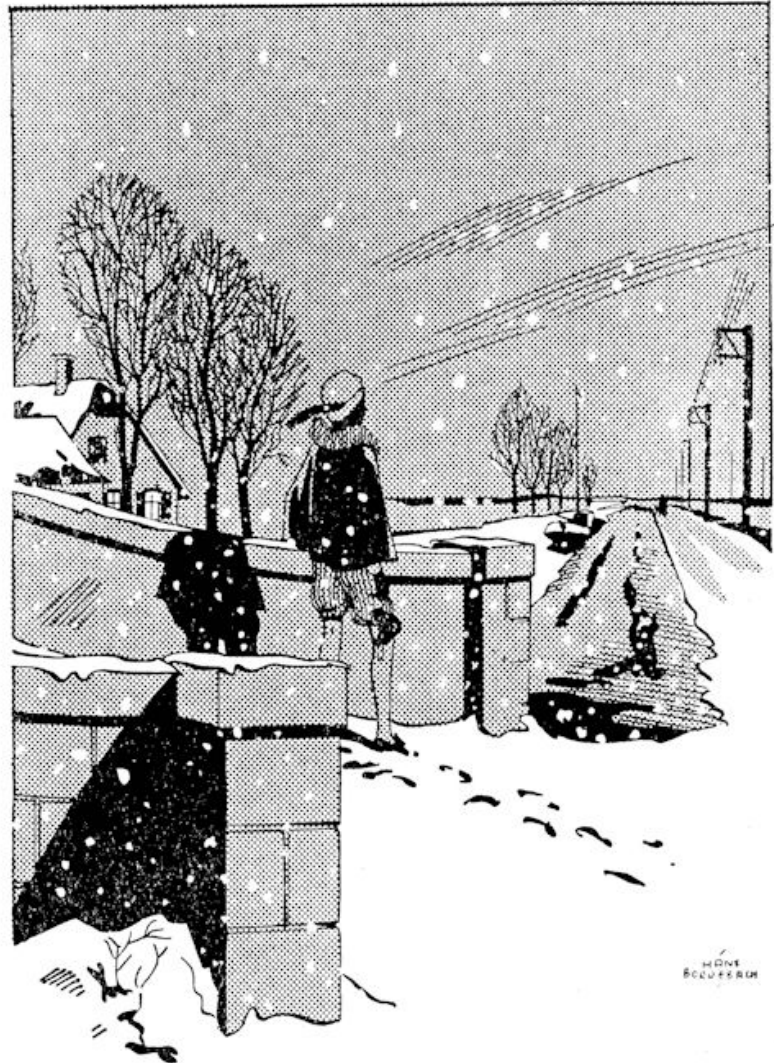
Op de brug

door Beatrice Willing

„ZIEZOO,” dacht Muk, en ze sloeg de deur achter zich dicht, terwijl ze met een ruk de blauw fluweelen cape optrok die van haar schouders gleed. „Nu is het dan zoo ver.”

En ze liep den weg af, die besneeuwd was, die wit glinsterde in het maanlicht. Ze liep met korte, driftige passen, en het zwarte mombakkes slingerde aan het elastiek in haar hand.

„Nu is het dan zoover.” Zij zwarte Piet en hij Sinterklaas. Bij de kinderen van Loes en Henk. Loes was háár zus en Henk was zijn broer. En de heele klas was jaloersch op haar, Betty en Lien en allemaal. Omdat ze met hèm zwarte Piet mocht spelen, lange Hans met zijn filmheld-haren, met zijn stem... och wat, wat vonden ze toch aan die stem, aan die oogen, aan die heele Hans, zotten die ze waren? Zij, tot haar tanden gewapend was ze! Een mooie om jaloersch

Er naderde iets op de weg —

26